

сълъ въ Амстердамъ кафейно храстче за разсадника, Отвѣдки отъ него занасятъ въ ботаническата Парижка градина.

Отвѣдки отъ последнята взелъ нѣкой си французинъ Деклие и ги пренесълъ въ Америка.

Какви грижи, колко тревоги му е донело това храстче изъ пѣтя!

По чудо той не загиналъ, а заедно съ него и кафейното фиданче.

Тогава за Америка се е пѣтувало съ платно-ходи и плуването е траяло цѣлъ месецъ.

Страшна буря ги е тласкала и държала въ океана, докато изчерпали всички храни и вода.

Деклие пренасялъ съ търпение жаждата, като съ своя дѣлъ вода поливалъ дрѣвцето и отъ време на време го изнасялъ на борта на кораба да диша.

Така щастливо кафейното дрѣвце стигнало Америка, кждето скоро се съвзело и размножило.

Казватъ, че милионитѣ дрѣвета въ Бразилия и западно-индийскитѣ плантации сж потомци на фиданката, донесена отъ Деклие.

Кафето у България не може да расте.

То обича сѣнчести мѣста и влага, а ношната топлина никога да не спада по-долу отъ 15°. Посаденитѣ зърна никога не могатъ да поникнатъ, защото сж изгубили своя растителенъ животъ. Сѣмена, посадени нѣколко седмици следъ узрѣването имъ, не могатъ да прокълнатъ, затова пренасянето, макаръ и трудно, става само съ фиданки и отвѣдки. Въ родината си то е малкъ храстъ, който дава червени, колкото череша, голѣми плодове, които съдържатъ по 2 кафени зърна.